

Jak se pan Brousek hluboce zamyslel a co z toho vzniklo

Jednoho večera se noční hlídač Franta Brousek se svým psem Rambem vydal na pravidelnou obchůzku. Hlídal totiž u firmy, která dodává auta různým dalším firmám a lidem. A to si umíte představit, milé děti, že auta, která tam čekala na své nové majitele, byla velkým lákadlem pro různé zlodějčky, chmatálky a jiné nenechavce. Ale Franta Brousek věděl, že v tom se může spolehnout na svého věrného Ramba. Rambo byl sice už starší pes, ale předtím, než se dostal k panu Brouskovi, byl u policie. A tam ho naučili, že na ty, kteří dělají všelijaká alotrija a zlořády, musí být jako PES. Taky už hezkých pár nenechavců zahnal na útěk - stačilo, aby na ně pořádně psovsky zařval (lidi tomu říkají zaštěkal), vycenil své tesáky, a lumpáčkové, co už byli nachystaní skočit přes plot, utíkali, jen se za nimi prášilo.

Jenže dnes v noci se Rambo choval nějak divně. Čenichal, natáčel hlavu a snažil se Frantu Brouska kamsi táhnout. Asi zase zlodějčkové, říkal si pan Brousek, ale moc se mu to nezdálo - na ty Rambo přece vždycky bez zaváhání po psovsky vyjel. A teď jen tak divně kňučí a někam mě táhne... To se panu Brouskovi honilo hlavou, než dorazili k ohradě, za níž se ozývalo jakési podivné vzdychání... - a pozor, teď snad dokonce naříkání!

Franta Brousek okamžitě nahmátl u opasku obrovský svazek klíčů, vybral ten správný od ohrady, odemkl - a spolu s Rambem stál před novým čistícím autem, které se mělo zanedlouho přestěhovat do města, aby tam uklízelo ulice. Ale místo toho, aby se auto těšilo, jak konečně začne kropit, zametat a kartáčovat, jenom vzdychalo a naříkalo.

„Co to tady vyvádíš, takové krásné auto, čerstvě natřené, ty by ses mělo těšit a ne tady naříkat!“, spráskl ruce pan Brousek a Rambo souhlasně vrtěl ocasem.

„Já bych se i těšilo,“ odpovědělo sklesle auto. „Ale když mně je tak smutno. Vždyť já si připadám, jako bych ani nebylo!“

„No to nechápu, vždyť jsi novotou zářící, oranžovoskvoucí, a zanedlouho začneš jezdit po městě a všichni budou rádi, že jim tam uklízíš,“ řekl udiveně pan Brousek a Rambo to potvrdil svým „haf“.

„No jo, ale budu pro ně jenom jakési uklízecí auto. Nebudou ani vědět, že jsem tam jen pro ně, že mě vybrali a koupili jen pro jejich město. Každý, kdo bydlí v nějakém městě, má přece nějaké jméno. I psi mají jméno. Jen já ne!“ zavzdychalo auto.

„S tím bych tedy souhlasil,“ utrousil Rambo k panu Brouskovi. Ono to sice bylo jen takové dobrácké zavrčení, ale pan Brousek to samozřejmě pochopil. A také jemu se zdálo, že auto má docela i pravdu. Poškrábal se za uchem (Rambo pro jistotu taky) a hluboce se zamyslel. Ale zjistil, že i když se hluboce zamyslí, sám asi jméno pro auto nevymyslí. A pak dostal ten nápad!

„Víš ty co, milé auto? Já už jsem na vymýšlení dost starý a Rambo toho zase moc nenamluví. Ale můj vnuk chodí do školy a tam s dětmi a s paní učitelkou vymýšlejí různé věci, sám se někdy nestačím divit! Tak pošleme tvůj obrázek dětem a ony pro tebe určitě nějaké jméno vymyslí!“

V té chvíli auto přestalo vzdychat a dokonce zvědavě zamrkalo světly. A Rambo si pomyslel, že ten jeho pán, pan Brousek, noční hlídač, že to je ale pašák!

A vy, děti, máte před sebou obrázek auta. Těší se, že mu vymyslíte jméno, abyste vždycky, když kolem vás pojede a bude likvidovat špínu, věděly, že je to právě VAŠE čistící auto!